

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž-424/1995-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te Katice Jelić, Ane Garačić, mr. Branka Zmajevića i Neve Šibl, kao članova vijeća i savjetnice Zlate Lipnjak-Bosanac, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. S.P. i dr., zbog kriv. djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi opt. S.P. i Ž.K. podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zadru od 25. travnja 1995. godine broj K-14/95, u sjednici održanoj 21. rujna 1995. godine, saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske I.M.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se kao neosnovana žalba opt. S.P. i Ž.K. i potvrđuje presuda suda prvoga stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

U uvodu označenom presudom prvostupanjskog suda, u odsutnosti, oglašeni su krivima opt. S.P. i Ž.K. zbog krivičnog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, činjenično opisanog u njenoj izreci, te osuđeni na kazne zatvora u trajanju od po dvadeset godina.

Protiv te presude podnijeli su žalbu optuženici po branitelju A.S., odvjetniku iz Z., zbog povrede krivičnoga zakona, a zapravo pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni i predložili da se "odluči o osnovanosti izricanja najstrože kazne optuženicima".

Državni odvjetnik Republike Hrvatske, na temelju čl. 360. st. 2. ZKP, predložio je da žalba optuženika kao neosnovana bude odbijena.

Žalba nije osnovana.

Prije svega treba reći da kada se u podnesenoj žalbi postavlja pitanje uzroka smrti oštećenika, te "da li su ozljede koje su pok. J.M. zadali optuženici, isključivi, jedini i samostalni uzrok njegove smrti, tim više što je preminuo nakon puštanja iz zatvora", onda to ne predstavlja žalbenu osnovu povrede krivičnoga zakona, pa ni pri izricanju kazne, već se prigovara pravilnosti činjeničnog utvrđenja, a što predstavlja žalbenu osnovu pogrešno

utvrđenog činjeničnog stanja.

Međutim, sud prvog stupnja je i potpuno i pravilno utvrdio sve odlučne činjenice, pa je promašen i prigovor činjeničnom utvrđenju suda.

Naime, da su optuženici fizički zlostavljajući oštećenika, inače civilnu osobu, tako okrutno da nije mogao ne samo hodati, već ni stajati, a "bio je modar po stomaku, po rukama, prsti na rukama bili su mu plavi od gaženja, imao je modrice po rebrima i grudnom košu, tako da je bio gotovo polumrtav. Nije mogao ustati na noge, odnosno čim bi ustao padao je na zemlju", kako to proizlazi iz vrlo uvjerljivog i okolnosnog iskaza svjedoka Ž.M., ostvarili bi sva bitna obilježja predmetnog krivičnog djela. Na temelju tog iskaza svjedoka može se opravdano zaključiti da su optuženici nanijeli ošt. J.M. opsežne, vrlo teške i po život opasne povrede. Dakako, nije mu pružena liječnička pomoć i nije bilo liječnika da te povrede opiše i okvalificira, ali su one sasvim izvjesno bile naročito teške kada on nije mogao ni stajati. Svakako da je onda logičan i naredni zaključak suda prvoga stupnja da je i smrt oštećenika bila u direktnoj vezi sa pretrpljenim povredama, pri čemu nije odlučno to je li postojao još koji konkurirajući uzrok njegove smrti, je li on preminuo isključivo zbog zadobivenih povreda ili eventualno daljnjih komplikacija, a koje su objektivno i mogle nastupiti s obzirom na izostanak bilo kakvog liječničkog tretmana. Bitno je dakle da je oštećenikova smrt u uzročnoj vezi sa povredama koje su mu nanijeli optuženici.

Stoga je sud prvog stupnja pravilno utvrdio činjenično stanje i ispravno pravno označio inkriminirane djelatnosti optuženika kada ih je oglasio krivim zbog krivičnog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH.

Žalba nije osnovana ni zbog odluke o kazni.

Da su optuženici samo lišili života oštećenika, bez mučenja, i moglo bi se donekle postaviti pitanje primjerenosti izrečene im kazne, ali oni su se ponijeli prema oštećeniku tako grubo, tako okrutno, do te mjere su ga pretukli da je odmah bio "gotovo polumrtav" kako je to iskazao svjedok M., a ipak je živio još nekoliko dana i sasvim sigurno trpio velike bolove. Kazna zatvora u trajanju od dvadeset godina, koju je prvostupanjski sud izrekao optuženicima, primjerena je ali i nužna za ostvarenje svrhe kažnjavanja predviđene u čl. 31. u svezi s čl. 4. st. 2. KZRH.

Kako, dakle, žalba nije osnovana, a ispitivanjem pobijane presude na temelju čl. 366. st. 1. ZKP nisu nađene povrede zakona, na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je presuditi kao u izreci na temelju čl. 374. ZKP.

U Zagrebu, 21. rujna 1995.

Zapisničar:
Zlata Lipnjak-Bosanac, v.r.

Predsjednik vijeća:
Senka Klarić-Baranović, v.r.